

TIDSFÖRDRIF

FÖR

MINA BARN.

G. E. Bellerholm

ÅBO, 1799.

Tryckte hos JOHAN CHRIST, FRENCKELL.

Den både skyldiga och nöjsamma omtanken, at vid lediga stunder roa mina Barn med små Sagor och Berättelser, lämpade efter deras ån spåda ålder och begrepp, och at tillika hos dem lifva och stadga någon känsla för det som godt och dygdigt är, har varit första anledningen til detta lilla Arbete, som nu genom trycket lämnas af Allmänheten, i den välmenta affikt, at dermed roa och gagna åfven andra unga Läsare och Läsarinnor, för hvilka hårtildags få få Skrifter i denna väg hos oss utkommit, och som således, sedan de lårt läsa i bok, snart måste sakna nog omväxlande förråd af nöjsamma och begripliga Böcker at fyllselfått sig med, tjenliga tillika at på et nyttigt sätt tilfredsställa deras vanliga veltgnighet, och at, under sjelfva deras nöjen leda deras unga hjertan, at i tid fatta sanna och uplysta begrepp om sina skyldigheter både emot Gud och Medmänniskjor.

Då jag med dessa barnliga *Tidsfördrif* hvarken kunnat eller velat söka någon åra som Författare, har jag åfven aktat det onödigt at utmärka, hvad deribland kan vara eget, eller lånt och öfversatt ur några nyare och allmänt godkände Tyska Upfostrings-Skrifter. Min enda åhåga har varit, at, i Fabelns och Sagans drågt, göra Dygdens bud antageligare och angenåmare för barnaåldern och vår upväxande Ungdom; och den enda åra jag ville vinna, vore den, at icke aldeles förgåfves hafva syftat åt detta ådla och stora åndamål.

Med höflighet vinner man allt.

Ofta hade lilla *Didrich* blifvit påmint af sin Far at med höflighet bemöta alla människor, äfven de ringatte; men han tog så litet vara på dessa förmaningar, at han sluteligen blef hatad af alla för sitt högmod, och fick mer än en gång derföre lida allehanda förtretligheter.

Fadren bjöd länge til at med ömma och kloka föreställningar rätta detta felet hos sin Son, och berättade ibland annat en gång för honom följande

*Det är förmer at vara dygdig, än
at vara skön.*

Lovisa var en liten vacker Flicka. Skada var det bara at Pigan, som dageligen klädde på henne, ätven som det ötriga husfolket, och i synnerhet hennes forna Amma, jämt och samt lade henne, at hon var så vacker och täck, och at hon dageligen växte få til sig, at hon snart vore den skönaste Flicka i hela Staden.

Lovisa hörde gärna på detta oförståndiga och oförtjenta beröm, och inbillade sig snart at hon var förmer än andra Barn, som ej hade den lyckan at vara så vackra som hon. Så snart hon derföre såg at någon af hennes jämn-åriga var koppärrig, eller fläckig och vanställd i ansiktet, eller annorlunda lytt, så väjde hon gärna at umgås med dem; ja, hon gjorde til och med narr af dem, och skrattade åt deras lyten.

Hennes Föräldrar märkte snart med missnöje hennes högdragenhet, och gjorde sig länge

Man bör lära sig i tid at dämpa sina begär.

Denna varning hade lilla *Jacob* ofta fått af sin Far; men beklageligen hade han ej der-af gjort sig den nytta han bordt, utan allt hvad som förekom honom vackert, ville han nödvändigt hafva, och äta allt hvad som smakade honom, och roa sig äfven med de oartigaste och farligaste lekar, som han såg andra sjelfsvåldiga Gossar hafva för sig, utan at efterlinna hvad skada och olägenhet han derigenom kunde råka uti.

En dag spatserade han med sin Far vid en åbrädd, där en Gubbe höll på at meta fisk. "Hvad de fiskarna äro dumma," sade han til sin Far, "som låta så där narra sig!

"Ja, masken smakar dem så väl;" sade Fadren; "således få de för sin snålhets skull hålla til godo at fastna på kroken. — Men är du väl klokare, min Gosse!" fortfor han, "då du ofta lika så snält äter allehanda klifs och söt-